

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319205645
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2319205645.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený splnomocnenkyňou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému: M. A., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Z. XXX/X, Z., o zaplatenie 1.617,99 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 28Csp/256/2019-76 zo dňa 30. júna 2020 v spojení s opravným uznesením č.k. 28Csp/256/2019-80 zo dňa 8. júla 2020 a dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 28Csp/256/2019-109 zo dňa 15. októbra 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom v napadnutej časti zamietajúcej žalobu a v časti náhrady trov konania **r u š í a** vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.154,48 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.129,71 Eur od 21.4.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 42,70%.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d) zák. č. 129/2010 Z.z., § 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z.

3. Vecne dôvodil, že „žaloba bola podaná dôvodne len z časti. Z vyššie označených dôkazov vyplýva, že dňa 17.7.2019 bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom uzatvorená platná zmluva o postúpení pohľadávok, na základe ktorej žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanému vyplývajúcu zo zmluvy o spotrebiteľskom OTP Expres úvere. Dňa 19.8.2015 došlo medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným k platnému uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka v spojení s § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že predmetný vzťah je spotrebiteľskou zmluvou, pretože právny predchodca žalobcu zmluvu uzavrel v rámci svojej podnikateľskej činnosti a vystupoval v nej ako dodávateľ a žalovaný, ktorý v čase uzavretia zmluvy vystupoval ako spotrebiteľ. Súd vykonaným dokazovaním zistil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Z dôvodu omeškania žalovaného so splácaním úveru, viac ako 3 splátok, vyzval listom zo dňa 22.2.2017 právny predchodca žalobcu žalovaného na úhradu dlžnej čiastky vo výške 147,82 Eur, najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy. Z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti splácať úver v dohodnutých termínoch, právny predchodca žalobcu listom zo dňa 3.4.2017 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru s tým, že účinnosťou vyhlásenia úveru za predčasne splatný nastáva

v 10. deň odo dňa doručenia výzvy. Vo vyhlásení o predčasnej splatnosti úveru právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného, aby v deň účinnosti zaplatil celý záväzok vyplývajúci z úverovej zmluvy, ktorý k 2.4.2017 predstavuje sumu 1.209,09 Eur, ktorá pozostáva z istiny vo výške 1.129,71 Eur, úrokov vo výške 78,46 Eur, úrokov z omeškania vo výške 0,92 Eur, spolu s úrokmi a úrokmi z omeškania počítanými zo zostatku istiny úveru od 2.4.2017 do úplného zaplatenia. Oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný nadobudlo účinnosť dňa 20.4.2017. Žalovaný bol v konaní nečinný, tvrdenia žalobcu nepoprel a preto sa považujú za nesporné. Súd mal tak preukázané tvrdenia žalobcu a preto žalobe vyhovel v časti uplatnenej istiny 1.129,71 Eur a úrokov z omeškania vo výške 24,77 Eur.

Čo sa týka žalobcom uplatnených úrokov z istiny, súd žalobcovi priznal len úroky do zosplatenia úveru, t.j. do 20.4.2017 vo výške 86,19 Eur. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol, z dôvodu, že súd mal za preukázané, že strany si dojednali zmluvný úrok 13,90% do doby splatnosti úveru. Konečná splatnosť úveru bola v zmluve dohodnutá ku dňu 19.8.2019, právny predchodca žalobcu však v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplateniu celého úveru skôr, a to k 20.4.2017. Je nesporné, že úverový vzťah spočíva v poskytnutí peňažných prostriedkov a do vrátenia poskytnutých prostriedkov má dlžník platiť úroky. Účastníci úveru si pritom nemusia dohodnúť čas, na ktorý sa úver poskytuje. V takom prípade vzniká právo na úroky až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. Pokiaľ si však účastníci úveru dohodnú úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do dohodnutej doby nevráti, prichádzajú do úvahy za obdobie od splatnosti úveru úroky z omeškania. Súd pritom vychádza z uznesenia ÚS IV. 476/2012 z 18.9.2012, v zmysle ktorého Ústavný súd SR odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.

Žalovaný si svoje povinnosti vrátiť žalobcovi poskytnutý úveru riadne a včas nesplnil, dostal sa do omeškania a preto má žalobca právo na zákonné úroky z omeškania. Z uvedeného dôvodu súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne, od 21.4.2017, t.j. dňom nasledujúcim po zosplatení úveru.

4. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, t.j. podľa úspešnosti v spore. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplatenie celkovej sumy 1.617,99 Eur s prísl., úspešný bol v časti čo do zaplatenia sumy 1.240,67 Eur s prísl. a vo zvyšnej časti bol neúspešný. Potom podľa výsledku konania ako celku bol úspech žalobcu v rozsahu 76,68% a úspech žalovaného v rozsahu 23,32%. Pri zohľadnení pomeru úspechu tak súd priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania vo výške 53,36%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (262 ods. 2 CSP).

5. Opravným uznesením súd opravil chybu v počítaní v rozsudku tunajšieho súdu č.k. 28Csp/256/2019-76 zo dňa 30.6.2020, vo výroku, tak, že: vo výroku I. sa vypúšťa: „sumu 1.154,48 Eur“ a vkladá sa: „sumu 1.240,68 Eur“, vo výroku II. sa vypúšťa: „42,70%“ a vkladá sa: „53,36%“. Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok nezmenený.

6. Dopĺňacím rozsudkom súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

7. Proti tomuto rozsudku (a osobitne aj proti dopĺňaciemu rozsudku) podal odvolanie žalobca v časti v ktorej súd žalobu zamietol (zmluvný úrok 13,90% ročne zo sumy 1.129,71 eur od 21.4.2017 do zaplatenia 352,54 eur) podáva žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca sa nestotožňuje s právnym posúdením veci súdu prvej inštancie, kedy súd žalobcovi nepriznal nárok na zaplatenie riadneho úroku zo splátok úveru splatných po zosplatení úveru. Neplnením povinností žalovaného uhrádzať splátky riadne a včas bol žalobca nútený pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, tzn. splátky ktoré dovtedy neboli splatné sa stali predčasne splatnými. Žalobca má za to, že uvedené nemá vplyv na nárok na odplatu v podobe riadnych úrokov dohodnutých v Zmluve o úvere č. 0809/3002/15SU uzatvorenej podľa ustanovení § 497 a nasl. zák. č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník. Žalobca poukazuje na to, že v zmysle OBZ má veriteľ nárok na riadne úroky aj po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, pričom túto skutočnosť možno odvodiť z viacerých zákonných ustanovení, a to § 503 ods. 3, § 505, § 506.

Zákon oprávňuje veriteľa v prípade, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok, alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace odstúpiť od zmluvy a požadovať od dlžníka vrátenie dlžnej sumy spolu s dohodnutými úrokmi. Na základe uvedeného má žalobca za to, že uvedené ustanovenie možno analogicky aplikovať aj na prípad, kedy veriteľ v dôsledku omeškania dlžníka s platením splátok riadne a včas využije dojednanú možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Zákon v súvislosti s odstúpením veriteľa od úverovej zmluvy počíta so vznikom špecifickej situácie, kedy napriek odstúpeniu od úverovej zmluvy naďalej trvá záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť dohodnutý úrok. Postup súdu prvej inštancie, kedy súd zamietol nárok žalobcu na zaplatenie riadnych úrokov po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru je postupom, ktorým súd neprimerane a nezákonne ochránil neplatiaceho dlžníka, čím žalobcu pripravil o ušlý zisk, ktorý mu na základe zákona patrí aj v prípade vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Súd odmietnutím priznania zmluvného úroku teda podľa názoru žalobcu konal v rozpore s právnou zásadou, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania. Ak však zosplatením úveru dlžník získa nedôvodnú výhodu v tom, že nie je povinný platiť zmluvný úrok, hoci táto skutočnosť je následkom protiprávneho konania dlžníka, súd konal v rozpore s uvedenou právnou zásadou. Uvedený postup v konečnom dôsledku vedie k teórii, že nedodržanie zmluvných podmienok (nesplácanie úveru riadne a včas) znamená pre takéhoto dlžníka výhodnejšie postavenie oproti dlžníkovi, ktorý si svoje povinnosti riadne a včas plní, nakoľko úver im je obom poskytnutý v rovnakej výške, avšak po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru pre neplatenie dohodnutých splátok je neplatiaci dlžník povinný vrátiť len istinu úveru, t.j. je povinný uhradiť veriteľovi menšiu sumu než dlžník, ktorý si svoje zmluvné povinnosti riadne a včas plní a to napriek skutočnosti, že obaja takíto dlžníci sa k úhrade zmluvného úroku zaviazali v zmluve o úvere. Veriteľ zosplatením úveru získava právo disponovať celou sumou požičaných peňazí, avšak s tým neodpadá jeho obmedzenie práva na dispozíciu s istinou úveru, nakoľko k takémuto odpadnutiu obmedzenia dôjde až celkovým splatením úveru. Výklad, ktorý odbremeňuje dlžníka od platenia zmluvného úroku by bol až absurdný, keďže privodením stavu predčasného zosplatenia úveru z dôvodu porušenia povinnosti dlžníka by sa postavenie dlžníka zvýhodnilo v porovnaní s jeho postavením v prípade, ak by povinnosť neporušil. Takýto výklad preto podľa názoru žalobcu nie je prípustný. Žalobca má za to, že mu patrí nárok na úhradu riadnych úrokov zo splátok úveru splatných po zosplatení úveru až do zaplatenia, respektíve od spísania žaloby do zaplatenia. Žalobca si v súvislosti s vyššie uvedeným dovoľuje poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. júla 2019, sp. zn. 6Cdo/113/2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.6.2020, sp. zn. 5 Cdo/42/2020, rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5Co/219/2019 z 10.3.2020, rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 12Co/135/2018 zo dňa 12.7.2019. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň vyčíslil trovy odvolacieho konania.

8. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľka v odvolaní použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné, rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom v napadnutej časti zamietajúcej žalobu a v závislej časti náhrady trov konania je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Súd prvej inštancie už právoplatným prvým výrokom preskúmaného rozsudku v spojení s opravným uznesením a dopĺňacím rozsudkom (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.240,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.129,71 eur od 21.4.2017 do zaplatenia. Predmetom odvolacieho prieskumu

tak zostal napadnutý zamietajúci výrok a závislý výrok o nároku na náhradu trov konania rozsudku a doplnacieho rozsudku súdu prvej inštancie. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne žalobu vo zvyšku zamietol.

11. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej vo vzťahu k úrokom na právnom závere, že žalobcovi prislúcha právo na zaplatenie dohodnutého zmluvného úroku z úveru len do času zosplatenia úveru. Žalobca s týmto jeho záverom nesúhlasil dovodiac najmä tým, že dlžník je povinný platiť úroky až do doby skutočného vrátenia poskytnutého úveru veriteľovi, poukazoval na právny názor Najvyššieho súdu SR, odstúpením veriteľ od úverovej zmluvy vzniká situácia, kedy napriek odstúpeniu naďalej trvá záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté prostriedky a zaplatiť dohodnutý úrok. Žalobca má za to, že mu patrí nárok na úhradu úrokov zo splátok úveru splatných po zosplatení úveru až do zaplatenia.

12. Z odvolania je teda zrejmá nesúhlasná argumentácia voči právnomu posúdeniu nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatení úveru. Z rozhodovacej praxe odvolacích súdov vyplýva nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatení úveru. Kumulácia zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatení spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je predmetom odbornej diskusie, keďže jednoznačné legislatívne riešenie absentuje. Z ust. § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná (uvedené odznelo v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo 16.6.2020).

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) v aktuálnom rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 poukázal na skutočnosť, že pri spotrebiteľských úveroch je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy, čo znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave úverovej zmluvy absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k zosplateniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinnosti profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatenie je pritom inštitút slúžiaci ochrane veriteľa. Veriteľ však peňažné prostriedky nemá ale patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, pretože dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. NS SR v uznesení sp. zn. 5Cdo/42/2020 ďalej argumentoval, že pre spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednanja, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z toho dôvodu dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednanja nezhorší, ak mu

v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda. Jeho právo zostáva zachované, po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. NS SR v rozhodnutí 5Cdo/42/2020 dospel preto k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

14. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku odvolací súd preto zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej (ktorým nepriznal veriteľovi zmluvné úroky po zosplatnení úveru v spotrebiteľskej veci) a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (odvolacie konanie nenahrádza konanie pred súdom prvej inštancie).

15. Povinnosťou súdu prvej inštancie, viazaného právnym názorom odvolacieho súdu vychádzajúceho z rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/42/2020, je vykonať dokazovanie za účelom posúdenia nároku žalobkyne na zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatnení úveru (popri úrokoch z omeškania). NS SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Preukázaný skutkový stav na základe vykonaného dokazovania, súd prvej inštancie podriadi pod platnú právnu úpravu, v zmysle ktorej je dlžník povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov (§ 502 ods. 1 Obchodného zákonníka) a konečný okamih povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov zodpovedá dohode zmluvných strán o zmluvnom úroku pri riadnom plnení povinností dlžníka, zaplatiť tento zmluvný úrok ako cenu peňazí.

16. Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

17. Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

18. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

19. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku), nakoľko nesprávne rozhodnutie s nutnosťou jeho zrušenia zakladá povinnosť súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, pričom pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie vezme súd prvej inštancie dôsledne na zreteľ zásadu úspechu vo veci.

20. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).